

nr. 5 om, at hastighedsgrænsen forhøjes til 70 km i timen for så vidt angår *personvogne*.

Det foran nævnte *mindretal* har fundet det overvejende betænkeligt generelt at forhøje den omhandlede hastighedsgrænse vedrørende tunge personmotorvogne, og en lovregel, i hvilken der sondres mellem forskellige typer af rutebiler og busser efter deres kørselsmæssige kvalitet, kan næppe komme på tale, jfr. herved den af justitsministeriets færdselsudvalg i 1954 afgivne betænkning (p. 204). Under hensyn hertil og til, at justitsministeren over for udvalget har erklæret at ville stille sig villig med hensyn til i medfør af § 44, stk. 3, at dispensere fra den omhandlede hastighedsgrænse, når dette findes forsvarligt, kan mindretallet ikke tiltræde ændringsforslaget.

Lovforslagets bestemmelser om erstatningsansvar for skade forvoldt af motor køretøjer indstiller *udvalget* til *vedtagelse* med nedenstående af justitsministeren foreslåede ændringsforslag nr. 7.

Justitsministeren har over for udvalget oplyst, at gennemførelsen af den foreslåede ændring af færdselslovens § 66 om ansvarsforsikring efter Assurandør-Societetets oplysninger må antages at ville medføre en præmieforhøjelse på omkring 20 pct. for person- og lastautomobiler og en forhøjelse på mellem 20 og 30 pct. for visse kategorier af motorkøretøjer, f. eks. motorcykler og hyrebiler, hvor personskaderner udgør en forholdsvis stor andel af de samlede skader. De således oplyste præmieforhøjelser må dog betragtes som skønsmæssigt anslåede. Den endelige præmieforhøjelse må i væsentlig grad bero på, i hvilket omfang forhøjelsen af forsikringssummen og den ved ændringen af ulykkesforsikringsloven skete forhøjelse af ydelserne i henhold til denne lov vil påvirke domstolenes praksis med hensyn til størrelsen af de erstatninger, der fastsættes for personskader, og dette spørgsmål lader sig ikke bedømme med sikkerhed på nuværende tidspunkt.

Justitsministeren, der efter forslaget til § 66, stk. 3 — ligesom efter de gældende regler — fastsætter de nærmere regler om forsikringspligtens gennemførelse og om anerkendelse af forsikringsselskaber, har over for udvalget erklæret, at han vil følge ud-

viklingen med hensyn til forsikringspræmierens størrelse. Skulle der blive tale om urimelige præmiesatser, vil ministeren gribe ind med hjemmel i den ovennævnte lovbestemmelse eller gennem forsikringsrådet, der i henhold til monopollovgivningen fører tilsyn med forsikringsbranchen.

Udvalget har endvidere fortsat drøftelsen af en række færdselsproblemer, som rejstes ved lovforslagets 1. behandling.

Udvalget har således drøftet spørgsmålet om afmærkning ved stribes på vejene, herunder navnlig de i vejafmærkningsbekendtgørelsens § 40 omhandlede spærrelinjer. I den nævnte bestemmelses stk. 2 er det fastsat, at en spærrelinje ikke må overskrides under normale færdselsforhold, og sådan overskridelse kan straffes efter færdselslovens § 69. At de nævnte spærrelinjer således har en bindende og ikke blot vejledende karakter, er i overensstemmelse med den henstilling, som indeholdes i folketingets færdselslovsudvalgs betænkning af 21. april 1955 (FT 1954-55, till. B., sp. 626-27). Det er imidlertid udvalgets indtryk, at afmærkningen med spærrelinjer ikke er foretaget på ensartet måde i de forskellige amter, og at spærrelinjerne undertiden er anvendt på en mindre hensigtsmæssig måde; navnlig synes spærrelinjerne på visse langstrakte bakker at være unødigt lange. Justitsministeren har over for udvalget erklæret at ville henstille til vejmyndighederne at have opmærksomheden henvendt på, at spærrelinjerne anbringes efter ensartede retningslinjer, og at der så vidt muligt følges det synspunkt, at spærrelinjer kun anvendes i det omfang, forbud mod overhaling følger af færdselslovens almindelige regler, jfr. § 36, stk. 2.

Et *mindretal* (Marie Antoinette von Lowzow og Reedtz-Thott) stiller ændringsforslag nr. 6, hvorefter det fastsættes, at kørebaneafmærkning bestående af linjer på langs ad kørebanen alene er af vejledende karakter.

Der har i udvalget været enighed om værdien af en afmærkning, hvorved det tydeligt tilkendegives, i hvilke tilfælde trafikken på en vej, der skærer eller munder ud i en anden, har vigepligt for trafikken på den anden vej. Udvalget udtaler ønskeligheden